

за Борисовата мъдрост, Симеоновата слава, тъмните дни на българите под византийското иго, за великата българска държава при Асеновци, за страшните нападения на турските пълчища, за черното робство на българите под турския ярем, за епичните освободителни войни и колко много още! Една цъла история е изписана върху тия потъмнели вече стени.

Съ трепетъ тази вечеръ приближихъ това старинно светилище и мислено си спомняхъ всичко онова което историята говори за този храмъ. Взирайки се въ храма, азъ влѣзохъ въ градината предъ него. Искяхъ да седна на една отъ скамейките и отъ тамъ да гледамъ и гоня въ своята мисълъ спомените отъ историята.

Правъ, само леко превитъ, човѣкъ стоеше въ градинката и сѣщо се взираше въ храма. Старъ, много старъ бѣше. Малка снѣжно-бѣла брада и сребристи мустаци украсяваха неговото благородно старческо лице. Безъ да ме вижда, той свали шапката си и бавно се прекръсти.

Доближихъ го.

— Добъръ вечеръ, дѣдо!

Той извърна своята глава. Никога въ живота си не съмъ

виждалъ такъвъ благъ погледъ, съ такава подкупваща кротостъ.

— Богъ съ тебе, синко! Да си живъ!

Неговиятъ гласъ леко треперѣше — печатъ отъ дългите години.

— Сигурно, дѣдо, не си отъ града, затова наблюдавашъ старата църква.

— Не! Отъ тука съмъ. Но често идвамъ насамъ и като гледамъ този обновенъ старъ храмъ много се радвамъ, сѣкашъ съ това виждамъ възкръсването на нашето отечество за честити дни. Искашъ ли да седнешъ?

— За това идвамъ тукъ.